

[Aksel Larsen.]

her saa tit, og som ogsaa er forebragt i Mindretallets Udtalelser i Betænkningen, gaar ud paa, at man maa afvise enhver stykkevis Tilføjelse og Ændring i Arbejdsløshedsloven. Man ønsker Regeringens samlede Plan for, hvad der skal ændres, og vil ikke, før denne Plan foreligger, er behandlet og er vedtaget, være med til noget som helst. Hvorfor skal dette Synspunkt kun anvendes paa et eneste Lovgivningsomraade: Arbejdsløsheden? Paa alle andre Omraader er der intet som helst i Vejen for, at man kan være med til en Række stykkevise Foranstaltninger og Revisioner, der tilstræber man dem ligefrem. Jeg har ved første Behandling af dette Lovforslag mindet om Kornloven, der blev gennemført, til Trods for at man ikke samtidig gennemførte nogen samlet Plan for at sanere Landbrugets Økonomi og ikke er kommet videre med at arbejde paa en saadan Plan endnu. Da det drejede sig om Kornloven, havde de Herrer imidlertid ingen Betæneligheder ved at stemme for den, for det var jo en Lov, som bl. a. fordyrede Rugbrødet, og derfor havde det naturligvis de to Partiers fuldstændige Sympati. Men vi har jo mange andre Eksempler, og det sidste er bibragt os af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sammen med en Række af de øvrige Medlemmer af Det konservative Folkeparti, der er kommet her og har forlangt, at nu skal man undersøge, hvorledes Militærlovgivningen her i Landet skal revideres; men inden Undersøgelsen finder Sted, ja, endnu inden den paabegyndes, skal man foretage stykkevise Foranstaltninger, der skal koste 20 Mill. Kr. Naar det gælder Militærvæsenet, saa føler man ingen Trang til at afvente nogen samlet Plan, saa kan man godt gaa med til stykkevise Foranstaltninger, fordi det er jo Udgifter af en ganske anden Art end Udgifter, der har til Formaal at komme de arbejdsløse til Hjælp.

Jeg gentager Spørgsmaalet: Hvorfor indtager man en saa forskelligartet Stilling i denne Sag og i andre Sager? Hvilken Motivering er der for det? Dette principielle Hovedargument, er det maaske kun et Forsøg paa at snakke sig ud af det, at skjule den Kendsgerning, at man overhovedet ingen Argumenter har?

Dernæst vil jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til det samlede Udvalg. Det er som bekendt ikke et Udvalg, der er nedsat for at behandle det Lovforslag, der staar paa Dagsordenen i Dag, det er et Udvalg, som skulde behandle Lovforslaget om Vinter-

hjælpen, hvilket Lovforslag det har faaet overleveret til Behandling for 2 eller 3 Maaneder siden. Jeg vil ikke paastaa, at det, der her er sket, er Tegn paa, at Faktorerne Orden er vilkaarlig i Udvalget, men jeg vil have Lov til at spørge: Hvad er Meningen, at man endnu ikke har kunnet naa til Vejs Ende med Forslaget om Vinterhjælp til de arbejdsløse? Det Spørgsmaal er det saa meget mere berettiget at stille, som Tiden gaar, og Vinterhjælpen, den kontante Udbetaling af henholdsvis 75 og 100 Kr. paa een Gang til alle langvarigt arbejdsløse, er ikke blevet mindre, men mere paakrævet, efterhaanden som Tiden er skredet frem. Derimod kan vi jo nok blive enige om, at Forslag af denne Art, som er tidsbegrænsede, som skal gælde fra det Øjeblik, de eventuelt vedtages, og til den 30. April, bliver mindre og mindre værdifulde, efterhaanden som Tiden skrider frem. Ja, det opfordrer naturligvis til at skynde sig, men det giver ogsaa Baggrund for en Forespørgsel til Udvalget om, hvorledes det overhovedet opfatter sin Opgave, naar Udvalget paa den Maade sylter eller saboterer et oversendt Lovforslag, til Trods for at dette Forslag har udelt Tilslutning fra de arbejdsløse her i Landet og betyder en virkelig Hjælp til dem, og til Trods for at vi har Socialministerens egne Ord for, at det ikke medfører Udgifter, som Staten ikke er i Stand til at udrede.

Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har for at supplere de Argumenter, der skulde tale for en Afvisning af det foreliggende Lovforslag, henvist til de Tal, som er optrykt i Betænkningen, og har sagt, at de viser jo en Bedring i Beskæftigelsesforholdene og derfor gør det ubegrundet at foretage saadanne Foranstaltninger; Tallet paa dem, der er faldet for henholdsvis 26 Ugers Bestemmelsen og 10 Maaneders Bestemmelsen, er gaaet ned fra i Fjor til i Aar. Jeg kan ikke forstaa, hvad det har med Sagen at gøre. Det minder betænkeligt om det Argument, visse af det ærede Medlems ligesindede er tilbøjelige til at anvende ved Dørene, idet de siger: Nej, vi kan ikke blive ved at give, der var en i Gaar, og han fik heller ingenting. De Herrer har nemlig ingenting givet i Fjor, saa hvor hører det hjemme at sige: Ja, men Tallene i Aar er bedre end i Fjor, derfor behøver vi ikke at give. Var Tallene i Fjor maaske tilstrækkelig høje til, at der burde være givet? Hvor høje Tal udkræves der? Hvor sætter det ærede Medlem Grænsen? Dertil kommer, at der er adskillige andre, som ikke kan